

Kardinal Josip Bozanić, nadbiskup metropolit zagrebački
Homilija prigodom proslave 5. obljetnice Bjelovarsko-križevačke biskupije
i biskupskog ređenja mons. Vjekoslava Huzjaka
Bjelovar, katedrala, 20. ožujka 2015. godine.
Liturgijska čitanja: *Mudr 2,1a.12-22; 1 Pt 2,1-10; Iv 7,1-2.10.25-30*

1. Godine Gospodnje 2010., na današnji dan, 20. ožujka, izvršenjem apostolskog pisma pape Benedikta XVI. »De maiore spirituali bono« te ređenjem i uvođenjem u službu prvog biskupa novoosnovane biskupije mons. Vjekoslava Huzjaka, uspostavljena je Bjelovarsko-križevačka biskupija. S radošću se spominjemo velebnog euharistijskog slavlja tog subotnjeg dana, po lijepom ožujskom vremenu, pred katedralom svete Terezije u gradu Bjelovaru, koji je tim činom uvršten u biskupske gradove hrvatske katoličke baštine.

Večeras, nakon pet godina, na poziv Pastira Crkve bjelovarsko-križevačke, okupili smo se u katedrali, crkvi majci nove biskupije da misnim slavljem zahvalimo Trojedinom Bogu za pet godina biskupske službe mons. Huzjaka i isto toliko godina života i rasta najmlađe naše biskupije. Čestitam ovaj jubilej biskupu Vjekoslavu, prezbiterima, đakonima, redovništvu, bogoslovima i sjemeništarcima te svemu vjernom puku Bjelovarsko-križevačke biskupije. Pozdravljam nazočne oce nadbiskupe, biskupe, goste i sve hodočasnike ovoga jubilejskog slavlja.

2. Draga braćo i sestre, živimo korizmeno vrijeme molitve, posta i djela ljubavi. Liturgija nas iz dana u dan sve više uvodi u slavlje Velikog tjedna i svetog Vazmenog trodnevlja muke, smrti i uskrsnuća Gospodina našega Isusa Krista. U Ivanovom Evanđelju Isus je neprestano pod prijetnjom smrti. Židovi su tražili da ga ubiju, veli današnje Evanđelje. Nakon izvanjskog neuspjeha u Galileji, zbog besjede u Kafarnaumu, o Isusu kao kruhu života, naš je Spasitelj prešao u Judeju i tamo se dogodilo ono o čemu govori današnje Evanđelje.

Povijest svjedoči kako je Isus veoma složena stvarnost koja ne može ostati nepoznata, niti ju se može lako ukloniti, iako se to ponekad i želi. Tako je bilo nekada, tako je i danas. Ljudi koji su ga slušali divili su mu se, privlačio ih je, ali bilo je i onih koji su se sablažnjavali nad njim. Isus jest i ostaje znak osporavan u povijesti čovječanstva.

Čuli smo: Isus uzide u Jeruzalem o židovskom Blagdanu sjenica, ne javno nego potajno. Ali Isus ne može proći nezapažen. Narod je primijetio kako posve otvoreno govori i ništa mu ne kažu. U prizoru iz današnjeg Evanđelja i sama hramska policija osjeća se nesposobnom da uhvatiti ga, unatoč strogim odredbama vlasti. Nitko nikada nije govorio kao što govori ovaj čovjek, pričalo se. Ogorčenje i poštovanje sačinjavaju okvir sporenja oko Isusa.

3. Postavilo se pitanje o porijeklu Mesije. Prema židovskoj predaji smatralo se da će Mesija, Krist, biti osoba za koju se neće znati odakle je. Doći će iz tajnovitog mjesta, u pravo vrijeme, da bi ispunio obećano poslanje. U ovom pak slučaju poznavanje Isusovog zavičaja (Nazaret, Galileja) i njegovog podrijetla (sin Marije i Josipa) u suprotnosti je s načinom kako se zamišljalo Mesiju i njegov dolazak. Zbog svega toga na Isusa nisu mogli primijeniti ono što se očekivalo od Mesije. Zaključak je: »Isus nije Mesija«.

Stoga je Isus osjetio potrebu da uđe u raspravu i sam pojasni. On zapravo kaže da je poznavanje njegovog zavičaja i njegova ovozemnog podrijetla ustvari nevažno i da to nije bit pitanja. Naime, Isus se nikada nije predstavljao kao poznata osoba koja dolazi iz nekog važnog grada. Isus se predstavlja kao Božji poslanik, kao predstavnik onoga koji ga šalje. On sve usmjerava na Boga. To je pravo pitanje.

U tom je smislu njegovo podrijetlo nepoznato. Ne poznajemo ga, ako ne poznamo Boga. Upravo je to Židove provociralo. Oni su se hvalili da poznaju Boga, da imaju Zakon i hram. A sada im Isus veli da ne poznaju Boga, jer se pravo poznavanje Boga očituje u prepoznavanju Isusa Krista. To je izazov za Židove, ali to je izazov i za nas ovdje okupljene, i za svakog čovjeka: spoznaja i prihvaćanje Isusa Krista vodi nas do Boga. Krist je, draga braćo i sestre, središte kršćanskoga života i poziva.

4. Isus Krist u središtu je i našega današnjega slavlja u ovoj prvostolnici grada Bjelovara. Zbog Krista i Kristu ovamo smo došli. Slavimo petu obljetnicu Bjelovarsko-križevačke biskupije. A biskupija je dio Božjega naroda, koji je povjeren pastirskoj brizi biskupa, da ga u suradnji s prezbiterima predvodi i okuplja po Evanđelju i Euharistiji u Duhu Svetom.

U biskupiji kao partikularnoj Crkvi, uistinu je prisutna i djeluje jedna, sveta, katolička i apostolska Crkva Kristova (usp. CD,11). Krist je osnovao Crkvu kao zajednicu vjere, ufanja i ljubavi te joj dao vidljivi organizam utemeljen na apostolskom zboru s Petrom na čelu. Biskupija ili partikularna Crkva je Crkva u pravom smislu te riječi, jer je ona konkretno ostvarenje otajstva Crkve na određenom prostoru i u određeno vrijeme. No pojedina biskupija ne predstavlja svu Crkvu katoličku i zbog toga ona treba ostati u trajnom zajedništvu s ostalim partikularnim Crkvama, biskupijama i pod vrhovnim vodstvo Pape, Rimskog prvosvećenika, koji predsjedava svekolikom crkvenom zajedništvu. Crkva se pak snagom Duha Svetoga neprestano obnavlja, raste i napreduje na svom hodočasničkom putu tijekom vremena.

5. Dragi vjernici, naša crkvenost, naša povezanost sa Crkvom, naše pripadanje Crkvi, ovisi o našoj povezanosti s Kristom, o našem zajedništvu s Isusom Kristom koje se živi i hrani u Crkvi, po Riječi Božjoj, po sakramentima, a posebno po Euharistiji. Naše pripadanje

Crkvi ovisi o našem zajedništvu s Isusom Kristom koje se ostvaruje u Duhu Svetom i o našem međusobnom zajedništvu vjere, nade i ljubavi. To je Crkva, to je naše pripadanje Crkvi. Crkva je, mi smo, kako kaže sveti Petar, rod izabrani, kraljevsko svećenstvo, sveti puk, narod stečeni da naviještamo silna djela Božja (usp. 1 Pt 2, 9).

Braćo i sestre, i na Crkvu, koju je Krist osnovao i sebi pridružio kao zaručnicu, može se primijeniti sudbina našega Gospodina iz današnjeg Evandjelja. O Crkvi se u našoj suvremenosti dosta govori. Ali da li se Crkvu dovoljno poznaje? Oni koji o njoj govore izvana često je kritiziraju, ponekad je poučavaju što bi trebala činiti, rado je žele predstaviti kao onu koja je u sebi podijeljena. Ne događa se to samo danas. Možemo reći da je to sudbina Crkve na njezinom povijesnom hodu do Isusovog ponovnog dolaska.

6. Prisjetimo se samo blaženog Alojzija Stepinca. Od njega je komunistički režim tražio da Katoličku Crkvu u Hrvatskoj odcijepi od zajedništva s Papom i Svetom Stolicom i da uspostavi nacionalnu Crkvu kojoj bi formalno on bio na čelu, ali u potpunoj ovisnosti o komunističkoj diktaturi. Nadbiskup Stepinac na to nije pristao i zato je osuđen, zatvoren i mučeničkom smrću umro. On je mučenik jedinstva Katoličke Crkve. Režim je tada tobože želio nacionalnu hrvatsku Crkvu koja nije u jedinstvu sa Svetim Ocem, a ustvari je htio pokoriti Crkvu odijelivši je od zajedništva s Papom. A mi znamo da je Sveti Otac jamac slobode Crkve.

Taj isti režim, koje desetljeće kasnije, kritizirao je i napadao Katoličku Crkvu u Hrvatskoj i blagopokojnog kardinala Franju Kuharića da su, zamislite, previše nacionalni, te su govorili da je djelovanje Crkve u nas u suprotnosti s onim što promiče Sveta Stolica. I danas neki opet žele Crkvu u Hrvatskoj, ili naše biskupe, predstaviti kao one koji ne slijedi papu Franju.

A mi, a vi dragi vjernici, prepoznajete da su na dijelu iste, stare i nama dobro poznate metode koje žele razarati zajedništvo Crkve. Oni u Crkvi vide samo ovozemnu organizaciju te svoj način ponašanja i gledanja na društvo žele vidjeti u Crkvi i primijeniti na Crkvu. Dobronamjerna kritika nama kao Crkvi može samo koristiti i zato ju primamo s odgovornošću prema vlastitom pozivu, dok se s onom drugom ne želimo opterećivati.

7. Naime, mi znamo da je Crkva u sebi ipak nešto drugo. O njoj Drugi vatikanski koncil veli da je ujedno i ljudska i božanska, vidljiva i obdarena nevidljivim zbiljnostima, gorljiva u djelovanju, a odana kontemplaciji, prisutna u svijetu, a ipak putnica. U njoj je ljudsko podređeno božanskome, vidljivo nevidljivome, djelovanje kontemplaciji, a sadašnje onome što očekujemo u vječnosti (usp. SC, 2).

To je ono za što danas Bogu zahvaljujemo: za Crkvu Božju koja je dar čovječanstvu, za ovu nama dragu biskupijsku Crkvu koja je s lokalnim obilježjima inkarnirana na ovom Bjelovarsko-križevačkom prostoru te opskrbljena i opremljena svim sredstvima spasenja koja nam je dao Krist da bismo ljubili Boga i bližnjega. Zahvaljujemo i za apostolskoga nasljednika biskupa Vjekoslava.

Radujemo se rastu i postignutim uspjesima ove mlade Biskupije. Preporučujemo je nebeskom zagovoru Presvete Bogorodice Marije, te zaštititi svetog Marka Križevčanina, svete Terezija Avilske i blaženog Alojzija Stepinca, biskupa i mučenika. Amen.